ПРИГОДИ НА ЛОНІ ПРИРОДИ, або ХТО Є ХТО

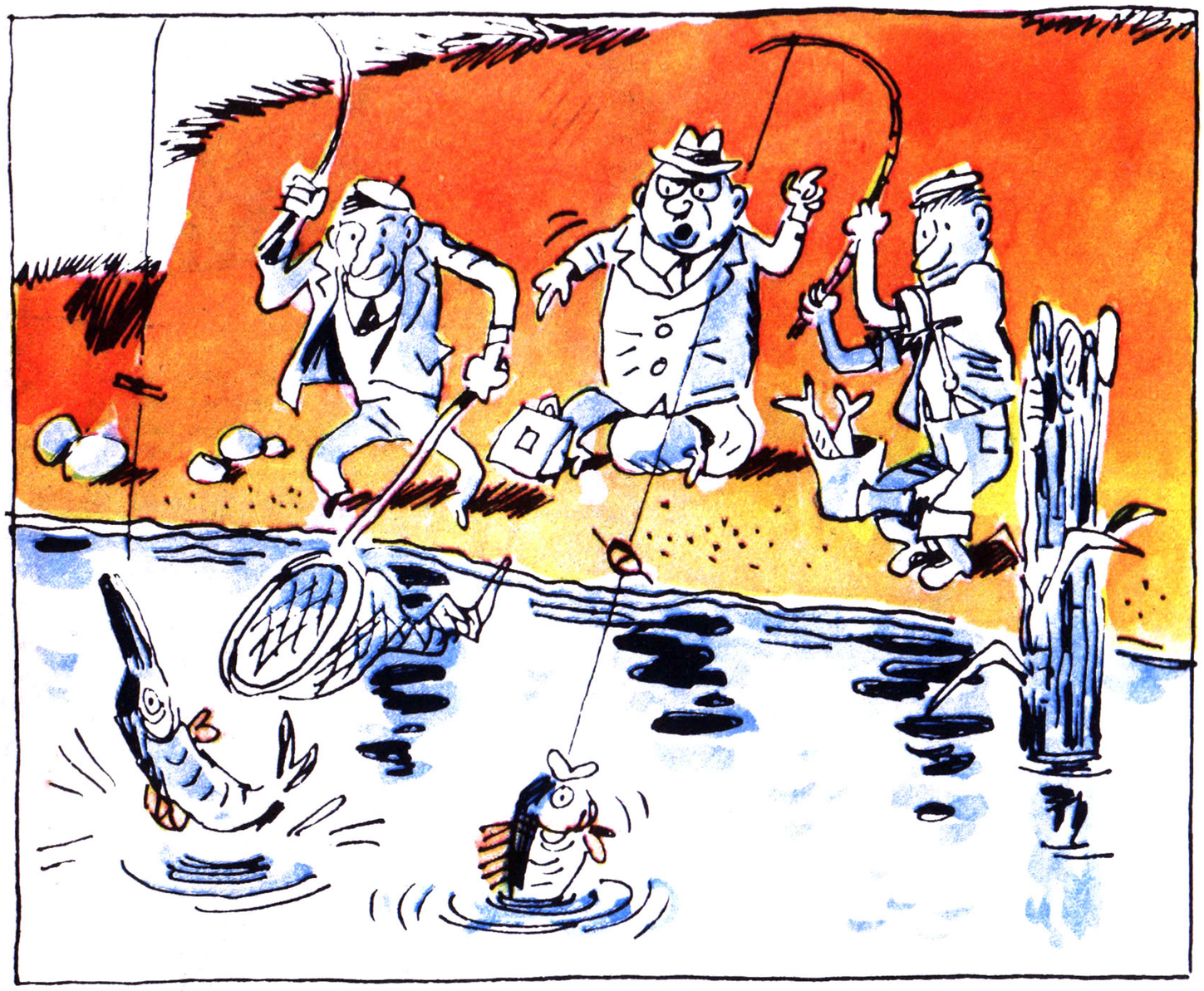

Іван Іванович із своїми заступниками на риболовлі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БАЗІКА НА МАЇВЦІ

В о в к: — Почекаємо, поки він закінчить тоста: дужче апетит розгориться.

. . . . . .

ЗАНУДА У СВОЇЙ РОЛІ

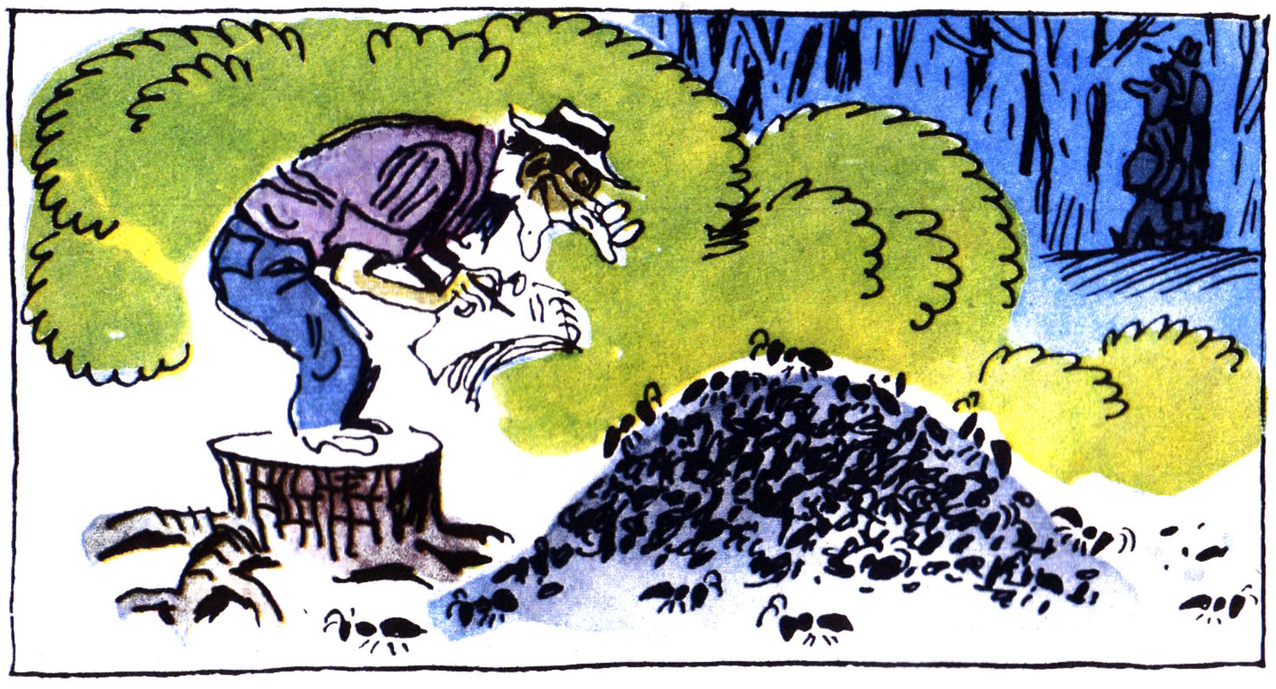

— Ага, напишу, що в цьому мурашнику живуть непрописані.

БРАКОРОБ НА ВИЛАЗЦІ

перець

№ 10 (764). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1967

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

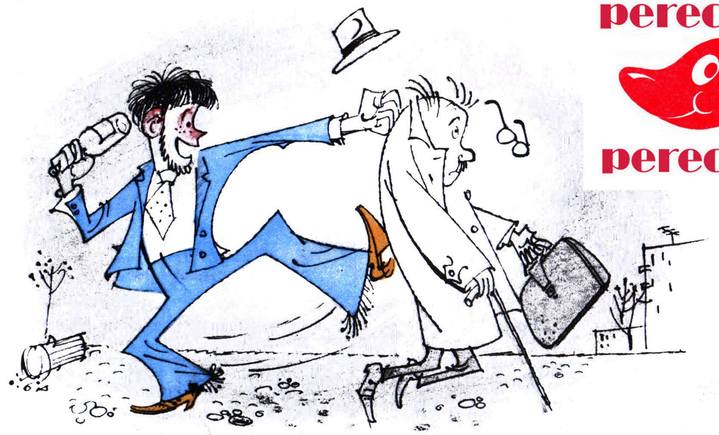

Войовнича енергія...

...та її мирне використання...

perec-ua.

perec-ua.

І слідчі помиляються

Я відчинив двері своєї кімнати і зупинився, приголомшений. Не могло бути сумніву: квартиру відвідали грабіжники. Все було перекинуте, поламане, розбите. Щось шукали. Мабуть, гроші. Запізнилися, лебедики! Всі наші заощадження дружина тільки вчора вгатила в меблі. У меблі, на які зараз було боляче дивитися.

Василь Щупак, знайомий детектив-аматор, з'явився рівно через одинадцять хвилин після мого дзвінка.

— Так, — задумливо мовив він, пустивши в стелю кільце диму.

Це означало: Щупак вбіймав кінчик ниточки і зараз почне розплутувати клубок таємниці.

— Значить, кажете, що грошей у кімнаті не було, — перепитав він.

— Я ж і кажу, — вдруге почав я. — Коли їхав у відрядження, гроші були, а вчора, перед моїм поверненням, дружина вирішила зробити сюрприз — купила меблі. Про це увечері вона розповіла мені по телефону. Так що гроші дружина встигла витратити. На щастя...

— А цікаво, — вів далі допит Щупак, — про свій намір придбати меблі ви комусь говорили?

— Лише сусідам, — згадав я.

— Тепер, здається, я дещо починаю розуміти, — міркував уголос детектив-аматор. — Грабіжники шукали гроші, а коли їх не знайшли, від люті почали громити квартиру. Можу точно сказати: їхньому обуренню не було меж. Подивіться, як понівечено, скажімо, ліжко...

Я з жахом дивився на залишки цього атрибута сімейного затишку. Сітка валялась окремо від рами, на ній покоїлися перекошені спинки.

А диван! Що вони зробили з нього! Фанеру віддерли, сидіння порвали так, що пружини повилазили. Стіл покалічили, він зовсім перекосився. Від комода відірвали дверцята.

— Бідна, бідна дружина! Я уявляв, як вона реагуватиме на цю картину. — Сидить зараз на роботі і гадки не має, що тут сталося!

— Нічого, — зрозумів мій настрій Василь Щупак, — ми знайдемо їх, ми примусимо заплатити за це. Слово детектива!

Він ліг на підлогу і почав її обнюхувати.

— Головне, — пояснив, — щоб сліди тютюном не засипали. Собака не візьме!

Коли детектив-аматор зібрав з підлоги купку сміття — речовий доказ — і обережно загорнув у носовичок, прийшла дружина.

— Тільки не хвилюйся, люба,— почав я моральну підготовку. — Ми знайдемо злодіїв! Вони за це будуть відповідати!

— Ах, ти про меблі, — нарешті зрозуміла дружина, — так тут грабіжники не винні. Це в такому вигляді я купила їх у магазині. У мене навіть етикетки залишилися.

І ми дізналися з етикеток, що, наприклад, ліжко, яке розпадається, випускає дніпропетровський завод «Червоний металіст». Диван з прогнилим верхом та іржавими пружинами виробляє Вознесенська меблева фабрика (Миколаївська область). Та ж сама фабрика — автор страхітливих трюмо і комодів. А стіл, що без сторонньої допомоги не стоїть на своїх чотирьох, народився на Білогірському райпромкомбінаті (Кримська область).

— А ви казали: «повернемо гроші», «вони за це заплатять»,— нагадав я детективу-аматору.

— Що ж, і слідчі помиляються, — розвів руками детектив. — От якби справді понівечили меблі грабіжники чи хулігани, ми б їх покарали і гроші б зідрали. А бракороби — це поки що сфера суто виробнича. Не кримінальна!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ЯК СМЕРТЬ ТРОХИ ДУБА НЕ ВРІЗАЛА

(БАЙКА-ФЕЙЛЕТОН)

— Як!? Люди досі терплять Бюрократа? —
Гукнула Смерть, стискаючи кісся.—
Ну, Бюрократ, тримайсь! Прийшла розплата!
Пиши пропав! Твоя, брат, пісня — вся!

Причепурилась, щоки підмастила,
Нарихтувала добре інструмент.
«Я не таких,— подумала,— косила!
А цього укладу в один момент!»

У понеділок рушила в контору,
Де діяв цей запеклий Бюрократ.
Відвідувачку вгледівши сувору,
Від страху затремтів весь апарат.

А секретарка справу добре знає —
На каблучках високих круть та верть.
— Чого прийшли? Ви хто така? — питає.
— Як — хто? Його я персональна смерть!..

А Бюрократ? Це стріляна вже птаха:
Сидить у кабінеті й нітелень —
Чита «Футбол».
Що вдіє Костомаха,
Якщо у нього неприймальний день!..

І знов прийшла.
— Не набридай, небого,—
Говорить секретарка, люта вкрай,—
Поїхав в управління — до самого.
Чекати — марна річ. Отож, гуд бай!

Утретє Смерть прийшла вже у суботу.
У секретарки — наче крига, тон:
— Відбув у главк. На підготовку зльоту.
Так що, мадам, звиняйте і пардон!

Отак щодня яка-небудь причина —
То не прийма, то в нього бюлетень...
Аж ось — щаслива випала година:
Прийшла, а тут — якраз приймочний день.

«Ну, я ж йому!» — і аж кипить від злості.
Уже хотіла гулькнуть в кабінет,
А їй: — Куди?! Ви, бабо, двісті шоста!
Тут черга. Тож не лізьте наперед!..

Стара товклася з місяць у конторі
Й ні з чим додому кожен раз брела.
Нарешті, так захворіла із горя,
Що ледь сама вже дуба не дала.
Лежить і нині, стогне: — Тільки б встати —
Я б миттю поквиталася із ним!..

Ні, друзі, смерть не вхопить бюрократа.
За нього треба братись нам самим!

Петро РЕБРО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

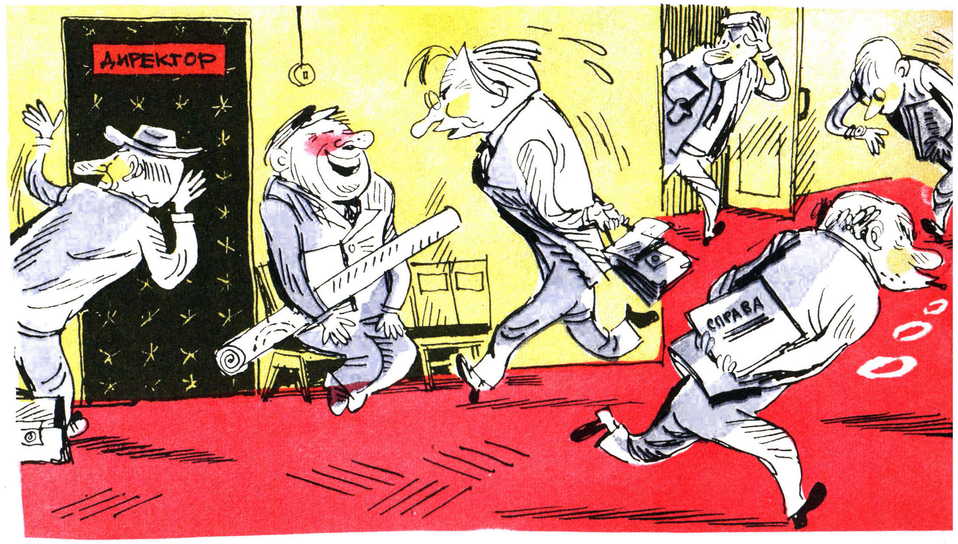

— Уже третю годину ждемо прийому, а вам хоч би що! І звідки у вас стільки терпіння.
— А я рибалка.

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

Віктор ЛАГОЗА

ЕКОНОМНИЙ КИРИЛО

— Кирило, що це за гидота?..—
Пилип до вуха кривить рота.—
Який же з тебе кулінар?..
Не повар — липа!

— Тобі, як видно, не сподобався узвар,—
Кирило глянув на Пилипа.
— Та хай твоїм узварам грець!..
Дурний, хто ложку в нього встромить —
Гіркий та кислий, аж судомить.

Поганий із Кирила фахівець?
Брехать нема часу:
Він на узварі економить...
Собі на ковбасу.

ЩО ПОСІЯВ, ТЕ Й ПОЖНИ

Як старість зазирнула до Луки,
На скроні білим снігом впала,
Коли не сила звести і руки,—
Лука згадав,
Що в нього є сім'я чимала,
І заридав:
— Ну, що робити бідний маю?..
Один, як палець, пропадаю.
Пішов би до діток
(А їх аж п'ятеро у мене, пам'ятаю) —
Вони старому відвели б куток,
Та лихо: прізвищ не згадаю!..

м. Харків.

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ

Телеграфне агентство Перця

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ

КИЇВ. Як повідомляє наш кореспондент, дирекція Київської профтехшколи № 19 взялася за створення колекції автографів. До цього, під страхом відчислення з школи, залучено шістсот учнів: після піврічного навчання їм, ні сіло ні впало, скомандували пред'явити довідки, якими стверджувалося б, що батьки учнів не заперечують проти навчання своїх чад у цій школі. Кожен батьківський автограф, тобто підпис на цьому дивному документі, мусить бути скріплений печаткою.

Колекція виходить унікальна. За своїм безглуздям, зрозуміло.

ЗАЛІЗОБЕТОННИЙ ЗАВАЛ У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ

Дніпропетровське трамвайно-тролейбусне управління завалило тротуари вулиці Севастопольської залізобетонними шпалами. Першими жертвами завалу стали деревця, висаджені студентами медичного інституту. Пішохідний рух на вулиці припинено. Мешканці будинків №№ 21 і 23, підступи до яких повністю перекриті залізобетонним завалом, організували секцію шпалолазів. Однак нова секція ще не користується популярністю. Відрізані від вулиці жителі викликають на поміч перчанський вертоліт. Місце для посадки є. Це великий пустир (за кілька метрів від завалу), куди трамвайно-тролейбусне управління не здогадалося скинути шпали.

ТЕПЛЕ СПРОСТУВАННЯ

ЛУЦЬК. (Телеграфом). Луцький міськкомунгосп категорично спростовує чутку, ніби приказка «Казав пан кожух дам, та слово його тепле» виникло у зв'язку з капітальним ремонтом аварійного будинку № 12 по вул. Радянській.

По-перше, у Луцьку панського духу не чути вже ген скоро тридцять років! По-друге, архаїчних кожухів ніхто нікому давати не збирався, бо лучани теж не відстають од сучасної моди і кожухів не носять. А що слово комунгоспу не без температури, то це можуть засвідчити всі мешканці будинку № 12. Міськкомунгосп з усією властивою йому теплотою шість років підряд включав і виключав будинок з титульного списку на капітальний ремонт. Так що слово його і справді висококалорійної теплоти!

НОВИЙ ВИНАХІД

Новий метод лікування хворих винайшли керівники Будівельного управління № 16 тресту «Чорноморпромбуд». Успішне застосування цього методу в селі Синюхин Брід Первомайського району Миколаївської області привело до разючого ефекту: протягом чотирьох років жоден з мешканців села ні разу не потрапив до сільської лікарні.

«Досягли ми такого разючого ефекту тим, — сказали автори винаходу, — що безмірно затягли будівництво лікарні в цьому селі: чотири роки її будуємо, а коли закінчимо — ні ми, ні навіть сам керуючий «Чорноморпромбудом» сказати не може. А коли нема лікарні, то, звісно, люди бояться хворіти. От і весь наш винахід!».

С ОБЕЗЬЯНКОЮ МЫ ХОДИМ ПО ДВОРАМ

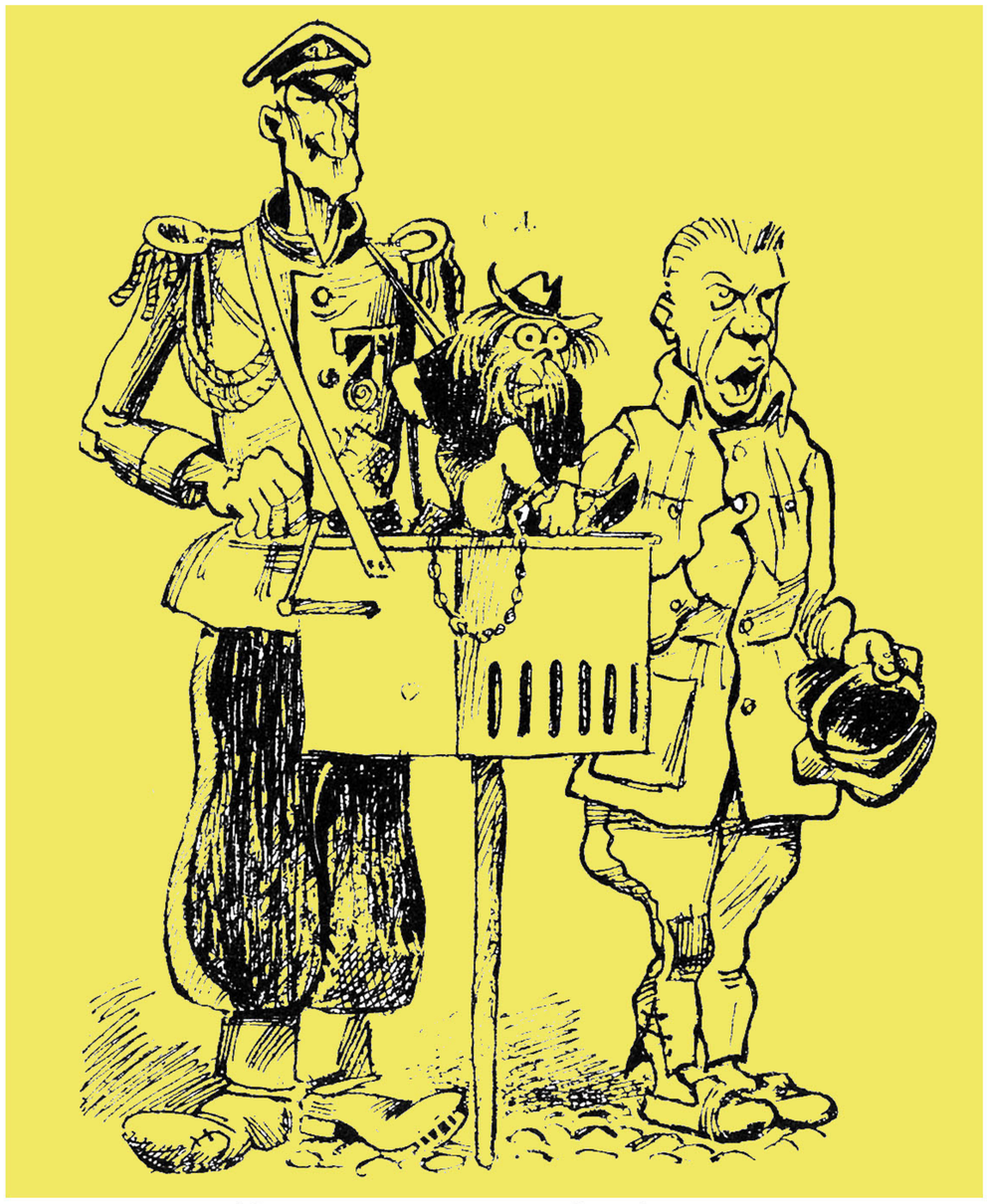

Мама, мама, что мы будем делать,
Когда настанут зимние холода?
У меня нет теплого местечка,
У меня нет зимнего дворца!

Мал. М. РАДЛОВА
(Двадцяті роки).

Напередодні нового походу

Барон Врангель, виявляється, знову ретельно готується рятувати Росію. Як повідомляє паризька газета «Матен», недавно перед паризьким судом стали два колишніх кавалерійських офіцери Микола Литвинов та Микола Ільченко, які встигали послужити всім — і Корнілову, і Денікіну, і Врангелю. Обох офіцерів обвинувачено в крадіжці. Литвинов з Ільченком влаштувалися лакеями до багатого паризького інженера й за кілька днів, обікравши його, втекли до Бельгії, де їх було заарештовано.

— А як же інакше? — дивувались доблесні офіцери. — Мусимо ж ми практикуватися у військових вправах. Адже наш головнокомандувач каже, що скоро знову рушимо рятувати матінку Росію.

— Дуже раді за вас, — посміхнулися судді. — Бажаємо успіху. Якщо «нарятуєте» щось підходяще, з охотою купимо у вас. А наших громадян не чіпайте. Рятувати Францію за вашою системою ми й самі можемо.

Журнал «Жук» № 3.
Харків, 20 січня 1924 р.

Іван МИКИТЕНКО

МАКОМ СІЛИ

Не з глини ми! й діла,
що чими буйно зацвіла
електро-зоряна епоха,
не розіб'єш так, куме, сплоха.
А ви цього не розуміли.
Мовляв, аж поки маком сіли...
Чи чули? Сіємо на ять!
у нас і трактори шумлять,
і дим крутий із димарів.
І ніяких чортів!
А ви цього не розуміли.
Мовляв, аж поки маком сіли...
І хай не буде вам у гнів,
але ми проти куркулів.
Взялись оце колгоспи зразу
і ліквідують вашу «базу».
А ви й цього не розуміли.
Мовляв, аж поки маком сіли...
Святителі і гайдамаки!
Чи чули ви, як свищуть раки?
Шкода! Якби той час наспів,
збороли б ви більшовиків.
Та ви цього не розуміли.
Мовляв, аж поки маком сіли.
Вишивані та сивоусі!
Ви — порохня у нашім русі.
Невже ви не могли збагнути,
Що з порохні ми можем чхнути?
Ніяк, ніяк не розуміли.
Мовляв, аж поки маком сіли.
Беззубі. Слиняві. Огидні.
Нудні і жалюгідні.
Клімактеричні холуї.
Такі то лицарі твої,
мадам буржуазіє!
Це навіть дурень розуміє.
А от вони... не розуміли.
Мовляв, аж поки маком сіли..

28. III—1930. («Червоний Перець»).

Остап ВИШНЯ

ЯК МИ КОЛИСЬ УЧИЛИСЬ

Дуже рано починалася за старих часів професійна на селі освіта.

Тоді вона починалася, коли Ванька або Одарочку було вже «одлучено» і коли Ванькові або Одарочці сорочка підіймалася вище того місця, про яке ви зараз думаєте, і зав'язувалася вузлом на спині.

— Щоб не закаляло! А то воно в мене, вибачте, на втори слабеньке.

Ванько (або Одарочка) у цей час свого віку вже міцно трималося за материну спідницю і весь час:

— Мамо! Моні!

— Ось не мàмай мені над душею! На ось дубця, пожени гуси за ворота. Він у мене хороший хлопець! Пожени, пожени! Мама на базар поїдуть, гостинця куплять! Отак, отак їх! Гиля, кричи, гиля! Отак! От цяця Ванько! От цяця! А Меланя кака, — вона мами не слухає! Жени! Жени!

Це були перші й найраніші кроки нашої освіти.

Гуси — це був перший і обов'язковий етап нашої освіти.

Програма нашої освіти у нас на селі складалася на підставі споконвічних традицій і на підставі життєвих умов.

Їхніми інструкціями ми керувалися, за їхніми вказівками ми ішли.

Так, значить, перша наука — це гуси.

Пасти гуси, впасти їх так, щоб у чужі копи не вбралися, пригнати додому всіх до одного — це була програма нашого «технікуму», першого, сказати б, курсу.

Коли ви цього іспиту не складете, коли у вас одберуть де-небудь у чужому просі або на чужій стерні картуза або ж ви, навчаючись поціляти, бахнете гуся грудкою по голові і приженете додому замість восьми гусенят семеро, — крім того, що на вас буде побито нового-новісінького вінника, вас ніколи не переведуть на вищий курс.

Вищий курс — це свині.

Самі ж ви, певна річ, розумієте, що це вже справа далеко серйозніша, ніж гуси.

Свиню ви вже в самій сорочці не впасете. Тут уже обов'язково потрібні були штани... Хоч і з прорішкою ззаду, а проте штани, та ще й на одній підтяжці.

Замість дубця потрібний невеликий кийок.

Цю справу доручалося громадянинові від шести років. Раніше — ні. Бо тут треба було певної вже кваліфікації, а найголовніше — поважності.

Сказати:

— Аля! Бодай була вона тобі здохла!

Це не те, що невинне й наївне:

— Гиля-гиля!

Тут уже треба було, щоб свиня почувала, що над нею є верховне начало, треба було вчасно й уміючи вхлудити її кийком, не хапаючись і не нервуючись, а свідомо своєї гідності, ніби так, між іншим, прослати на вигоні басом:

— А куди ж ото ти пішла? Кажи, га? Куди ря-а-а-а-ба?

А потім солідно додати:

— Сибірки на тебе нема!

«Володарем» над свинями ми були до 10—11 років. Потім ішли такі «курси» вищої освіти:

Телята.

Вівці.

Корови.

Коні...

Переступивши на телячий курс, вже «дозволялося» вкрасти в батька паперу й закурювати цигарку з кінського кізяка або прохати в прохожих (тільки не з свого села!):

— Дядю, закурить нема?!

— Нема!

— Так дайте ж хоч сірничка!

В цей час (узимку) починалася й загальна освіта в місцевій церковноприходській або в народній школі...

Звичайно, коли була та школа та були чоботи, щоб у школу ходити.

Дійшовши до кінського курсу, ввечері вже можна було, пригнавши коней додому, вискочити на вулицю на колодки.

Коли мати було почнуть:

— Уже, сибіряко, хата тобі чимсь тхне?! Уже на вулицю?

Можна було матері відповісти:

— Та!

А як батько почнуть, краще мовчати. Бо в батька аргументи були значно солідніші:

— Ти не той, не дуже! Що ото чоботи вже «бутилками» пристроюєш? Ти мені дивись! Поб'ю на сукиному синові істика до цурки!

Батькові іноді тільки можна було сказати, та й то потихеньку:

— Та я хіба, тату, що?! Я ж — нічого...

Кіньми закінчувалася освіта в нашому «технікумі».

Освіта в «технікумі» провадилася однаково для хлопців і дівчат.

З певними, розуміється, відмінами: одночасно з «технікумом» хлопець вчився погоничувати, тесати, стругати, а дівчинка — коноплі брати, тіпати, прясти, вишивати.

А далі функції хлопчачі й дівчачі різко розмежовувалися: хлопець ішов на плугатаря, на косаря, а дівчина на полільницю й на в'язальницю.

Співати вчилися разом на колодках. Співать — це обов'язково, як дихати.

Закінчувалася наша освіта материними словами:

— Женить би вже лобуряку слід!

Або:

— Та моя вже дорослéнька! Кума казали, що Іванів Максим уже напитував! Мабуть, так у м'ясниці й обкрутимо! Час уже!

Кінець був нашій освіті.

. . . . . .

А тепер як подивишся — і семилітки, і десятилітки, технікуми, інститути, університети, академії...

Ой як «тяжко» тепер нашій молоді!

Нам було значно легше!

(Журнал «Сільськогосподарський пролетар» № 5, 1923 р.)

ЖОВТЕНЬ і САТИРА

„Унині є возпослідувало...“

Борис Тетерваковський і Тимофій Левченко — колеги. Поки обидва юристи. Але це єдине, що є між ними спільного.

Правда, Тетерваковський «юриста завзятий і хапун такий, що і з рідного батька злупить».

Службові якості Левченка, як юриста, нам невідомі, бо він вже кілька років на пенсії.

Тетерваковський жив у минулому столітті у селі, з якого було видно «шляхи полтавські і славну Полтаву», де, мабуть, і помер своєчасно.

Левченко живий і досі. Живе він у м. Києві, по бульвару Лихачова, 6, в квартирі № 5.

Тетерваковський і «в повітовім суді і во всіх присутственних містах» був більше відомий як Возний. Таким його вивів на сцену Іван Котляревський, таким ми його звикли бачити у безсмертній комедії.

Левченко в сучасних «присутственних містах» більше відомий як... Але не будемо забігати. Ще трохи історії. Возний Тетерваковський і юрист на пенсії Левченко, обидва потрапили в ситуацію, в якій «третій — зайвий».

І ви подивіться, як благородно вийшов з цієї ситуації Возний. Коли він переконався, що Наталка любить Петра, а не його, то публічно заявив: «Поєліку же я — возний, то по привілегії, статутом мені наданной, заповідаю всім: «де два б'ються — третій не мішайсь!» і твердо пам'ятувать, що насильно милим не будеш».

Тимофій Пилипович Левченко цієї простої істини не урозумів і вирішив «мішатися» і бути насильно милим.

А преамбула справи, як кажуть юристи, така. Кілька років тому бравий пенсіонер познайомився у м. Василькові з родиною К. і став, так би мовити, другом сім'ї. Воно й сказати, сім'я невелика: мати-вдова і дочка Лариса. Минув якийсь час, і Лариса зустріла свого Петра. Тільки звався він не Петро, а Володя. Володимир Б. — курсант Васильківського авіатехнічного училища. Молоді люди дружили, любилися та й вирішили побратися. Коли їй двадцять, а йому двадцять один, то дивного в цьому нічого немає. Дивне в іншому. Шістдесятип'ятирічний «друг сім'ї» раптом став на дибки:

— Не бути Ларисці за Володькою!

Почались скандали поки що місцевого значення, обмежені одним дахом однієї сім'ї. Оскільки Тимофій Пилипович з кожним своїм візитом до Василькова нахабнів все більше і більше, скандалив, погрожував зарізати жениха, йому, як пишуть у старих романах, було «отказано от дома». Але це шістдесятип'ятирічного Отелла не зупинило. Зваживши ніж і смердюче перо, Левченко вибрав перо. В логіці йому не відмовиш. За фізичне вбивство з допомогою ножа засудять швидко і суворо, за моральне вбивство, яке розтягається на довгі місяці, вбивство з допомогою пера наклепника судять дуже, дуже рідко, до того ж не так то й суворо.

І Левченко взявся писати супліки. Як юрист, він добре знав субординацію і вирішив свої звинувачення адресувати спочатку в межах Василькова, а тоді вже, як не допоможе, — стукати вище. Мотив суплік один — Володя Б. п'яниця, хуліган, карний злочинець. Лариса поки що в тіні. Перевірили, розібралися. Хлопець як хлопець, курсант як курсант. І не п'яниця, і не хуліган, і не карний злочинець. Навпаки, відмінник бойової і політичної підготовки. Змушений був і начальник училища після чергового брудного наклепу «отказать» Левченкові «от дома». Але не на того напали. Це вам не делікатний Тетерваковський, більше відомий як Возний, котрий відступився з першого разу. Левченко не такий. Війна тільки розгорялася, Левченко тільки-тільки розколочував сморід у своїх відерних чорнильницях. Десятки людей в десятках установ ще спокійно спали вночі, ще не прокидались в холодному поту, ще не знали, що їх чекає. Спокійно лежали в сейфах державні гроші. Гроші теж не знали, що їх чекає. Пройде місяць, другий, і тисячі карбованців полетять на вітер. Десятки людей рушать у відрядження (відклавши нагальну і корисну роботу), щоб почати перевіряти смердючу брехню Левченка. А інші люди, в тому числі Володимир, Лариса, її мати, найближчі друзі і сусіди надовго забудуть, що таке спокій. Поки почнуть писати пояснення. Поки що все спокійно. Левченко набирає помий в свою авторучку, Левченко розколочує багнюку, Левченко брудними лапищами починає лізти в найпотаємніші куточки інтимного життя молодого подружжя. Між іншим, Лариса не побоялася погроз і одружилася з Володимиром. Ага, так! Ослушницю треба скарати! І на ім'я керівників установи, де працює Лариса, полетіли брудні наклепи за підписом: Т. Левченко.

Брехня? Так. Але хай керівники установи це доведуть. Ще трохи і з милості Левченка Ларисині начальники змушені були доводити, що вони не верблюди.

Проте не слід забувати і про Володимира. Не вигоріло безпосередньо у Василькові, начальник училища вказав на двері? Не біда, пошукаємо «правди» вище. Вище, вище і ще вище... Ім'я Левченка знають уже в багатьох інстанціях як військових, так і цивільних. У військових прокурорів при слові «Левченко» починають сіпатися повіки, у багатьох працівників Міністерства Оборони СРСР — безсоння. Левченко бушує, наче тайфун, зупинити його неможливо. Обкурені порохом вояки, ті, що в дні війни йшли грудьми на танки, при зустрічі з Левченком полотніють і вкриваються холодним потом.

Коли б жив Возний, він прокоментував би ці події приблизно так: «Даже і в повітовім суді і во всіх присутственних містах унині є возпослідувало». І було чого, скажу вам, «унинію возпослідувати». Левченко дійшов до таких низин морального падіння, що почав писати листи матері Володимира, виставляючи їй невістку як повію. І характерно, що кожен Левченків лист закінчувався блюзнірською фразою: «Пробачте за довгий лист. Турботи про моральне обличчя нашої молоді — наша кревна справа».

Твердо переконаний, що таких, як Левченко, будуть свого часу показувати в музеях за гроші. Тільки, звичайно, не дітям до шістнадцяти і не молоді. Для чого, щоб після знайомства з Левченком, який так бідкається за її «моральне обличчя», у молоді раптом «унині є возпослідувало»?

А тепер візьму гріх на душу, вчиню плагіат. Коли Левченко почне на мене скаржитись, матиме зайвого козиря. Для закінчення фейлетону я вкраду уривок з його листа на ім'я прокурора.

«Товаришу прокурор, у Вас є своя сім'я, партквиток, посада, і за можливі наслідки Ви відповідаєте своєю головою. Для чого зволікання і лібералізм?»

Справді, для чого? «Унині є» більше не мусить «возпослідувати».

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У крамницях брали-крали, а в бухгалтерії сліди замітали. За таким методом довгенько орудували шахраї в системі Селятинського ССТ Путильського району на Буковині. Та недаремно скрекотіла сорока: не замели слідів від людського ока.

Пайовики написали про все це до Перця. І от документальна ревізія з суцільною інвентаризацією справді виявила великі нестачі кооперативних цінностей, заплутаність бухгалтерського обліку. Шахраїв схоплено за руку. Виявлено і розізяв, під носом у яких робились махінації.

З Чернівецької облспоживспілки повідомили редакцію, що за неправильний добір кадрів і запущеність обліку в торговельній мережі знято з роботи і голову правління Путильської райспоживспілки Дутчака П. П.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Мені соромно за вас! За якісь 15 копійок зняли таку бучу!..

Невже образяться?

Мені чомусь і зараз здається, що, коли б свою зустріч з начальником Харківського домобудівного комбінату № 1 т. Ананьєвим я почав був з розповіді про робітничу їдальню-писанку Харківського шкірзаводу № 7, т. Ананьєв образився б. Якби я йому розповів, що в тій їдальні висять рушники, стоять вішалки, посеред зали б'є фонтан, в акваріумах плаває рибка, крім основної їдальні, тут є дієтична, кафе зв'язане безпосередньо з цехом, певен, т. Ананьєв не стримався б і сказав:

— Пробачте, але це ви мені розповідаєте казку-феєрію.

Якщо б я з ним не погодився і заодно додав, що директор шкірзаводу Володимир Якович Согокінь вважає їдальню на підприємстві цехом № 1, то з т. Ананьєвим ми стали б кровними ворогами. А коли б ще сказав, що т. Согокінь планує від головного корпусу заводу зробити скляний коридор-оранжерею (щоб люди з гарячих цехів не вискакували на холод і не простуджувались, а ходили до їдальні цим коридором), та закінчив тим, з якою приємністю і повагою про все це говорять робітники шкірзаводу, то, переконаний, т. Ананьєв прийняв би все це за натяки або гірше — за образу.

На шастя, я почав з іншого. Почав з того, що запитав, як живе і чим харчується його, комбінатівська двотисячна армія робітників. Треба одразу сказати, Володимир Іванович Ананьєв не розгубився:

— З цим у нас проблему вирішено повністю: є пристойна їдальня, пристойний буфет, пристойний асортимент. Буфет працює в три зміни. Робітники завжди їдять гарячі страви і холодні закуски. Всі задоволені. Скарг від робітників не чув: ні письмових, ні усних.

— Це факт, — люб'язно посміхаючись, підтримує свого начальника перший заступник т. Ломакін. — Ви можете пересвідчитись самі. Кращої їдальні в Харкові не зустрінете.

Дуже захотілося мені побачити цю їдальню. Невже краща, ніж на ХЕЛЗі, заводі імені Малишева і шкірзаводі № 7?

— Чи не могли б ми пробратися туди?

— Спробуємо, — відповів сумно т. Ананьєв, міряючи носком черевика глибину грязюки, яка розповзлася по всій території. Так і хотілося натякнути на цю неохайність, показати т. Ананьєву робітників, які перестрибували через калюжі та вервечками пробиралися повз паркани й огорожі, але стримався.

Нарешті, ми добрались, з дозволу сказати, до «пристойного буфету», в якому не тільки не помітили гарячих страв і холодних закусок, а й дізналися, що тут понад три тижні не працює холодильник. Страшенна тіснота. А те, що робітники тут обслуговуються у три зміни, така ж правда, як те, що директор тут частий гість. Не знаю, як себе почував у ті хвилини т. Ломакін, але його начальник т. Ананьєв явно був, як кажуть, не в своїй тарілці.

— А де ж ваша їдальня? — цікавлюсь.

— Метрів двісті звідси, — відказує т. Ломакін.

Під'їжджаємо туди машиною і просимо шофера підрулити до бровки, щоб болото не засмоктало У їдальню нас не пускають. Виявляється, це їдальня не домобудівного комбінату, а ХЕМЗу.

— Пробачте, а де ж ваша? — запитую у т. Ломакіна.

— А хіба вам Володимир Іванович не показував? — дивується у свою чергу Ломакін.

— Показував, але на... папері...

— Приїжджайте до нас через рік, побачите, яка у нас їдальня буде. Ви проект бачили?.. Може, ще раз глянете?

Я вдруге проекта їдальні дивитись не став, та й т. Ананьєв поспішив на нараду. Дуже хотілося поїхати з ним. Почути, чи хоч заїкнеться людина словом про те, що робітники харчуються вкрай погано, що для виправлення цього за п'ять років існування комбінату нічого не зроблено. Що робітникам комбінату набридло весь час проситися в прийми до їдальні ХЕМЗу та носити торби з харчами.

Тому й не хотілося розповідати т. Ананьєву, що в Харкові є завод імені Малишева, ХЕЛЗ, завод пускових двигунів, а в їхніх їдальнях великий і різноманітний асортимент страв; дієтичні відділення, доставка сніданків робітникам безпосередньо в цехи. А в зв'язку з переходом на 5-денний робочий тиждень, дирекції, парткоми і завкоми цих підприємств тепер думають, як краще забезпечити робітників кулінарними виробами, напівфабрикатами і т. д. Бо пам'ятають, що від добре налагодженого громадського харчування: 1) приємний відпочинок; 2) більше приділяється уваги сім'ї; 3) звільняється жінка від важкої праці на кухні; 4) підвищується роль робітника в громадському житті тощо.

Не розповідав я всього цього ні директорові заводу торговельного обладнання т. Шаповалову, ні директорові ГЕС-4 т. Радзивіло, а начальникові Харківського міськуправління харчоторгу т. Лимарю й поготів. Не розповідав. Не тому, що боявся, що вони не повірять (кінець кінцем, всі працюють у Харкові, можуть з'їздити на згадані підприємства і в усьому навіч пересвідчитись, що, де і як). Не тому. А тому, що боявся образити цих шановних керівників і послати першого (т. Шаповалова) хоч тиждень попоїсти тих страв, що завозять до буфетів робітникам його заводу. А поївши, заодно й понюхати, чим пахнуть ті страви. Бо ж підвозять їх випадковим транспортом, то на машинах з-під солідолу, то з-під гасу, то з-під мазуту. Посуд миється в холодній воді, обіди не підігріваються.

На ГЕС-4 й того нема. Тут т. Радзивіло, якщо може з ким позмагатися в своїй байдужості до того, як харчуються робітники, то це з т. Ананьєвим.

Не розповідав цього й т. Лимарю. По-перше, він часу не має на зустрічі з кореспондентами, а, по-друге, як йому чи його заступникові т. Харченку про це розповідати, коли їм за тими засіданнями та нарадами часу бракує на ті підприємства поїхати і подивитися, що воно там і до чого. А, по-третє, як каже т. Харченко, ми про все це знаємо. Так питається, для чого їм розповідати? Про це писати треба. Тому й не втримався і написав. Може, краще мовчати потрібно було? А я розповів усе, як є: про хороше і про погане. Розповів. А в голові так і вистукує: невже товариші образяться? Невже замість того, щоб зробити все, щоб поламати старі погляди на їдальні підприємств, керівники почнуть ламати собі голови над тим, як краще відписатися. Невже?

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

ПАРОДІЯ

Що я люблю?

Варіації на теми «сучасних фресок» Юр. Щербака «Що таке любов?». (Див. журнал «Вітчизна» № 2 за 1967 р.).

Що таке любов?
Каміння, розтрощене синьою ногою сонця,
Пеньки, що наче модні зачіски
на кібернетичних головах,
Які думають і не думають,
Бо окулярами трикутними
кричать без крику,
Інтегралами дихають, жовтою музикою
плачуть.
Чого? Питання, яке не потребує відповіді.
Це — любов.
А все є матерія. Ворона теж,
ота, що на даху сидить
І оранжевим альтом весни квадратно каркає.
Не вірите? Любов має форму і колір,
Як протоплазма, гени, галактики, косинуси
От я іду, червоний весь, аж ромбічний,
Увесь на напівпровідниках,
Руками землю топчу,
Ногами-транзисторами тримаю небо,
Як футболіст м'яча, як свою любов,
Бо люди зробилися надто поквапні
їм бракує часу на любов
Чому? Так модно. А взагалі, не варто питати
Десь-таки є хлопчики, що люблять твіст,
І свист на світанні у підворітні
Піддатливих дівиць.
От романи Ремарка, мабуть, не люблять
І не читають. Хоч кричать про це.
А я що люблю? Поезію?..
Транзисторну, кібернетичну,
По якій ідеш, як по баюрах асфальту,—
Ось-ось, спотикаючись, розгубиш
деталі електронні,
І тоді машина-голова
не запрограмує жодного рядка.
Любов — це мода, мавпування.
Дивно. Але люблю.
Бо любов не гичка, що пожуєш і виплюнеш.

Петро **СЛІПЧУК.**

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Ну й господар у нас, — писалося в листі до Перця про голову колгоспу «Червоний лан» Мартиненка П. А. — Як не горілку п'є, то так байдики б'є, тільки про діла артілі не думає. Корівник недобудований стоїть, клуб зимою без опалення. А нашому голові все це не в голові»...

Редакція надіслала листа на перевірку. Як повідомив секретар Буринського райкому партії Сумської області А. Тупик, факти повністю підтвердились. І вже Мартиненко П. А. не головує в колгоспі «Червоний лан». За незадовільне керівництво господарством його, як кажуть, прокотили на воронах.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

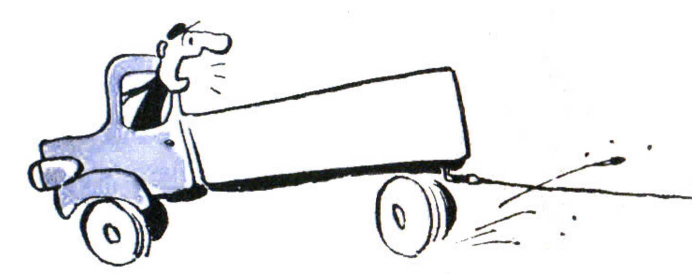

— Зніми з тормоза!!!

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Дзержинська база райспоживспілки (м. Дзержинськ на Житомирщині) одержала від Херсонського «Текстильторгу» тканини. І якось воно зробилось так, що райспоживспілці не додали 29,6 м тканин на суму 54 карбованці 76 копійок. Тканина, як відомо, така річ, що не усушується і не утрушується. Оті 29,6 м ніяк не спишеш.

Довелось писати листа у Херсон. А було це, між іншим, влітку минулого року. Був у херсонців час і на одвіт, і на привіт. Не скористалися вони цим часом. Доводиться райспоживспілці чекати. Що їй ще порадити можна? Чекати і вчитися терпіння у дирекції Таращанського універмагу (Київщина).

Таращанці он уже два роки з гаком обстрілюють Львівську взуттєву фірму «Прогрес».

Два з гаком роки тому фірма не додала універмагові дитячого взуття на суму 29 карбованців 76 копійок. І що ж? А нічого. Універмаг пише, а фірма мовчить, фірма мовчить, а універмаг пише.

Коли б універмаг не писав, а просто здавав папір у макулатуру, то виручені гроші вже давно б ті 29 карбованців і 76 копійок перекрили і ще б який-небудь приварок залишився. Шкода, не здогадались відразу. Тепер уже пізно, стільки часу минуло! Доведеться, мабуть, фірмі розраховуватись з універмагом або черевиками, або грішми. А там, дивись, з львів'ян приклад візьмуть, не захочуть Дзержинську райспоживспілку кривдити.

Хто сказав, що чудес на світі не буває?

І чудеса бувають, і кінець має найдовша тяганина.

ЯКИЙ ЯКІВ, ТАКА Й ДЯКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

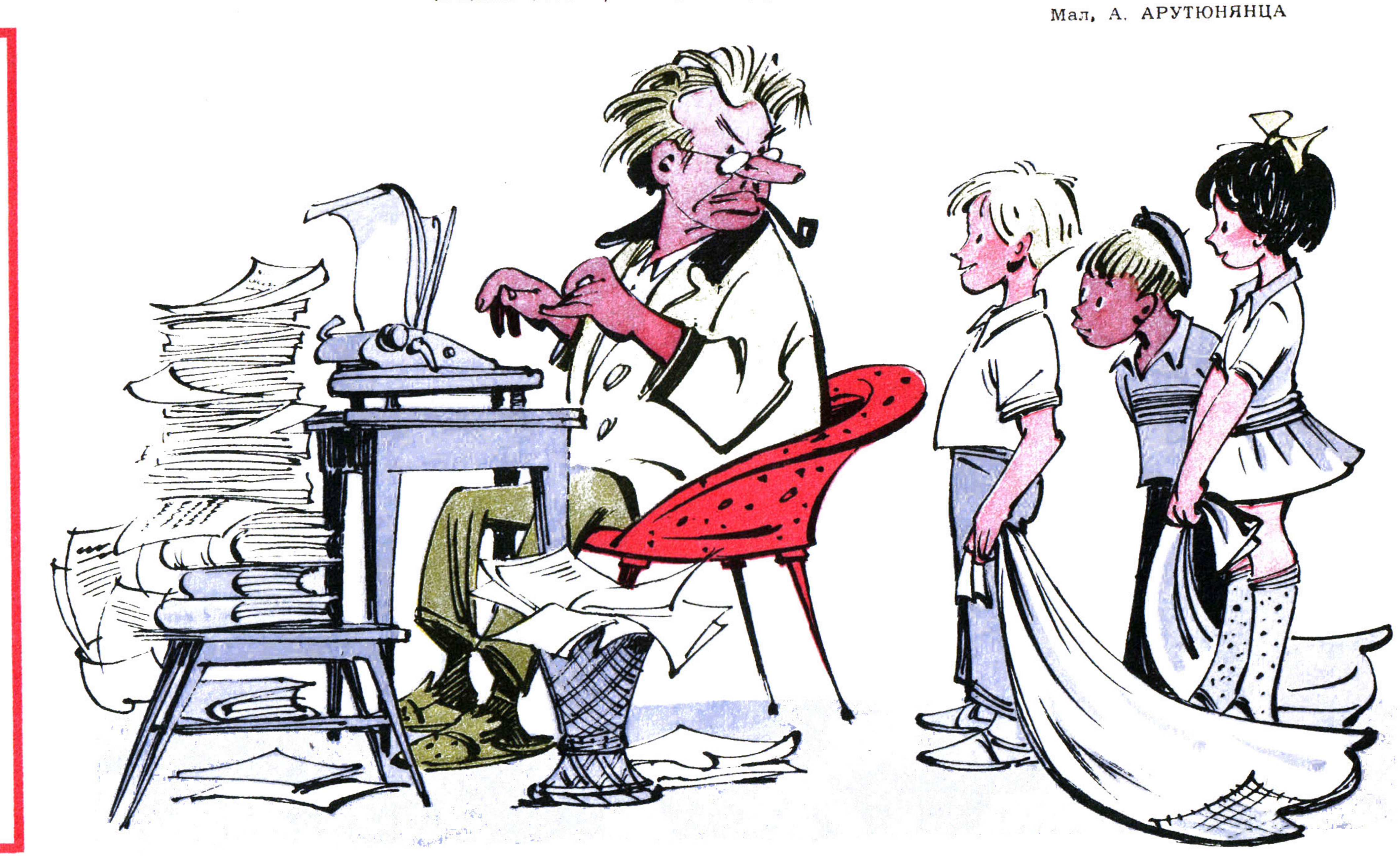

— Ми прийшли, щоб гаряче подякувати вам за вашу творчість. Ваші книги допомогли нам здобути першість у зборі макулатури.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

НЕ ХУДОЖНІЙ СВИСТ

Якщо ви забажаєте енциклопедично збагатитися, більш детально дізнатися про твори композиторів Гліара, Філіепка, поетів Явтушенка, Сангаївського, почути пісню «Курінь в Розліві», їдьте у Шаргород на Вінниччину. Там вам ще заграють «Турецький марш» Моцерта та проспівають пісні «Бодай ся кого знудив» (Бодай ся когут знудив». — Ред.), «Чо кому до тего» («Цо кому до тего»: — Ред.).

Тільки на Шаргородському фестивалі ви зможете послухати «філітони на українські теми «Не патрули, а дружинники», «Канікули любві» японською мовою та пісню «Києве мій», яку виконує... Козлівський сільський клуб».

Може трапитися так, що ви або ваш знайомий на Шаргородський фестиваль потрапить «Соловйом залетным» і поцікавиться у райвідділі культури, як проходив фестиваль самодіяльного мистецтва, то на власні очі переконаєтеся, що весь цей «художній свист» видрукований окремою брошуркою, чималенькім тиражем у місцевій друкарні. Зветься він «Програмою фестивалю», і всі ті перли ви зможете знайти на її дванадцяти сторінках.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

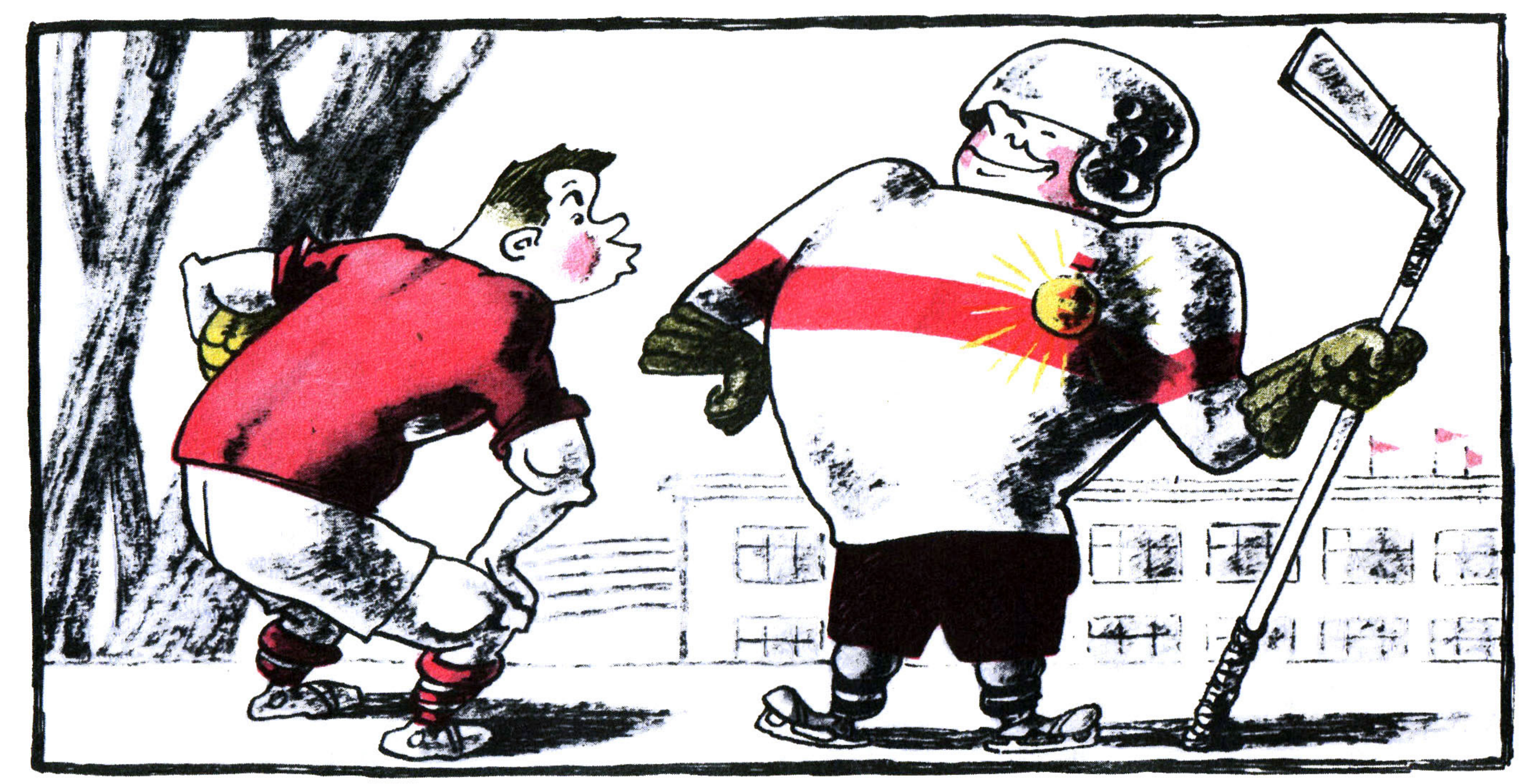

Футболіст: — Ну, то хоч покажи, які вони — медалі чемпіонів світу.

Мал. В. ЮЖНОГО
(м. Одеса)

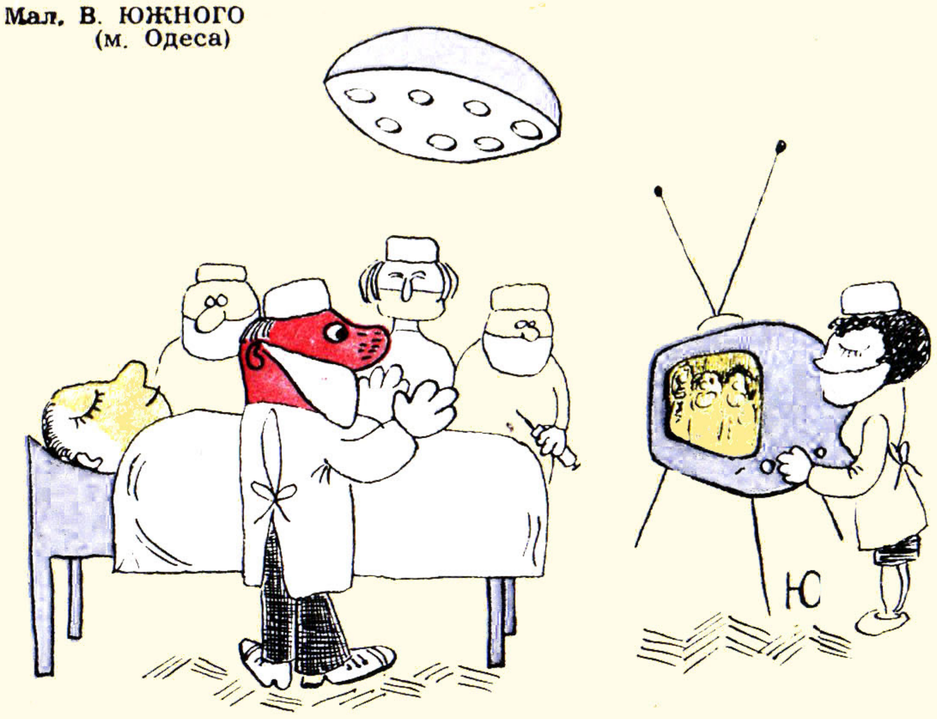

— Можна вимкнути. Він уже спить.

ЗОЛОТІ І ЗЕЛЕНІ ДУМКИ

Коли критики та літературознавці розходяться у своїх поглядах на те, що таке естетичний смак, — вони повинні якнайдовше харчуватись у тому самому ресторані.

* * *

Якщо тебе не хочуть визнати як новатора, — посилайся на те, що геніїв теж часом не зуміли оцінити їхні сучасники.

* * *

З поганими обставинами легше миритись, ніж з поганими людьми: до обставин ми частіше звикаємо.

* * *

Ідеали не ходять по вулицях, ось чому філософи та естетознавці пишуть свої трактати вдома.

* * *

Кіоск — будочка, де не можеш знайти газети зі своєю статтею, коли цю статтю редакція забракувала.

* * *

Хочеш бути хазяїном у своєму помешканні? — не втручайся у справи своєї хазяйки.

Михайло РУДНИЦЬКИЙ.

м. Львів.

ВИСТАВКА ШКІРНЕТРЕБА

ЗАГАДКОВА НЕВИДИМКА

Перед вами пляшечки, наповнені ледь забарвленою рідиною. Декілька місяців підряд експерти б'ються над питаннями, якого кольору розчин, його призначення та як ним користуватися?

Якщо вірити етикеткам на пляшечках, то це звичайне фіолетове чорнило для авторучок. Його виготовляє Харківська фабрика хімпобутвиробів. Коли спробувати написати цим чорнилом до дирекції фабрики листа з претензією, то лист залишиться поза увагою, оскільки чорнило ніяких слідів на папері не залишає. Як користуватися ним, поки що невідомо. Гадаємо, незабаром дирекція фабрики розкриє секрет свого чорнила-невидимки.

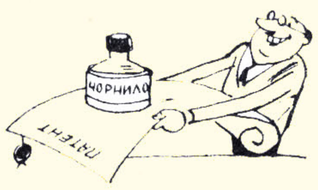

ПОБУТОВА НОВИНКА

Можна розбити тарілку і потім склеїти її за допомогою клею БФ-2. Можна поламати стілець і потім збити його цвяхами. Але як, приміром, порізати на шматки м'ясо, а потім знову зробити його цілим? Над цією проблемою тривалий час працювали фахівці кіровоградського заводу «Більшовик». І ось створено м'ясорубку! Домогосподарка дрібно нарізає, скажімо, півкілограма телятини, кидає у м'ясорубку і довго та старанно крутить ручку. Потім розбирає м'ясорубку і пальцем виколупує кусень спресованої телятини. М'ясо надійно застряє в побутовій новинці.

ЛЮБИТЕЛЯМ ГОСТРИХ ПОЧУТТІВ

Спеціально для любителів гострих почуттів на виставці відкрито атракціон: «Одна ніч на матраці Сухолучанської фабрики лозових меблів» (Київська область).

Любителям гострих почуттів нічого гострішого в житті не траплялось — пружини, мов списи, впиваються в боки.

ЩО СТЕРЕЖЕ СТОРОЖ!

Офіційно цей виріб київського заводу імені Дзержинського зветься сторож для молока. Виставком на очах у здивованих відвідувачів випробував 52 тисячі таких сторожів. В усіх без винятку випадках молоко збігало. Що ж стереже сторож? З таким запитанням звернувся виставком до любителів головоломок. 99 із 100 відповіли: сторож охороняє інтереси збирачів брухту.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я не кар'єрист, так високо забиратись не хочу.

ОЙ, ПОНАД ЯРОМ...

(Пригода, яка трапилася з О. С. Пушкіним в Київському парку його імені)

За Пушкінським парком колись був чудовий зелений яр. Невідомо з чийого дозволу туди почали скидати забруднені стічні води та відходи нафтопродуктів таксомоторний парк № 1 (директор Гордієнко А. Г.) та завод «Будшляхмаш» (директор Онуфрієв Т. М.). Зараз тут так тхне, що понад яром без протигаза пройти неможливо. І це там, де відпочивають тисячі киян.

(З листа до редакції).

Коли було у місті жарко,
Покинув Пушкін п'єдестал,
З кінця в кінець пройшовся парком
І на другому боці став.

Звідтіль, де нафта голубіє,
Поет побіг у інший бік.
«Прощай забруднена стихіє...»
Прошепотів і з парку втік.

К. ЮР.

Юрій МОКРІЄВ

Гонитель

Тихий, теплий і, уявіть собі, вже зовсім весняний вечір. Я з сім'єю сиджу коло телевізора і слухаю концерт. Раптом у двері стукають.

— Хто там?

— Одчиніть... З сусідньої квартири.

Голос незнайомий. Бас... Чи то простуджений, чи пропитий... Ще не пізно, нас біля телевізора душ сім, чого боятися? Відчиняю двері.

— Ви хазяїн? — запитує приземкуватий чоловічок років під сорок. Обличчя ніби побризкане вапном.

— Я.

— Білило потрібне?

— Яке білило?.. Ах, білило! — це вже з радістю. Бо кому ж не потрібне весною білило для ремонту вікон, дверей, те саме білило, яке через великий попит рідко коли купиш у крамниці.

— Я маляр,— пояснює незнайомий.— Ремонтую тут по сусідству з вами одну квартиру. Лишилося кілограмів п'ять добрячого білила. Можу продати. У магазині — півтора карбованця — і не дістанеш. Вам оддам по руб двадцять.

Пропозиція більш ніж спокуслива!

— Ви маляр? Може, і мені зробите ремонт?

— А чому ж? Аби гроші! Що тут у вас?

— Три кімнати, кухня, коридор...

Маляр досвідченим оком нашвидку оглянув мою квартиру.

— Апартаменти стандарт. Такі ж, як і там, де я роблю... Перетирочка... Матеріал чий?

— Хотілося б, щоб ваш...

— Все ясно. Сто карбованців.

— До ціни ми ще повернемось,— говорю дипломатично.— У всякому разі, зійдемось.

— Коли плануєте приступити до ремонту?

— Та хотілося б швидше.

— Не вийде. Квітень весь розписаний. У травні! Ось вам моя адреса.

Маляр сідає до столу, просить клаптик паперу і виводить старанно олівцем: «Вул. Космонавтів, 10, кв. 6. Мазурков».

— Увійдете у двір, направо. Перший поверх. Стукайте двічі.— Він підвівся.— Ну як з білилом?

— Звичайно, беру! Мені пройтися з вами?

— Навіщо? Дайте якусь банку, я принесу.

Я прошу дружину дати п'ятилітрову скляну банку з-під маринованих огірків.

— Почекайте хвилин п'ять,— каже маляр, виходячи з квартири. Раптом уже на сходах зупиняється.— Ага, забув... Дайте карбованця. Це в рахунок... Підкину моєму напарникові. Хай іде собі додому...

Дати карбованця... Я на мить завагався. Бачу, дружина біля телевізора робить мені знаки, мовляв, не давай.

— Ви мені не довіряєте? — з почуттям ображеної гідності, говорить маляр.— Я можу лишити вам свій паспорт.

Ви інтелігент. Вам не з руки ображати людину недовір'ям. Паспорт заради якогось карбованця?

— Прошу.

— П'ять хвилин! Або, як казали оті песиголовці,— «айн момент!»

Маляр з банкою і карбованцем швидко збігає вниз по сходах.

Минуло п'ять хвилин, минуло десять. Минуло півгодини. Дружина з докором позирає на мене. Я вдаю, ніби не помічаю її поглядів, слухаю концерт. Минула година...

— Ну, як твоє білило? — не стримується дружина.

Я мовчу... Я ще маю надію. А може, просто мені не хочеться признатися самому собі, що я пошився в дурні. Чекаю ще хвилин десять. Моя віра в те, що принесуть білило, вмирає.

Сусідка, яка дивилася разом з нами передачу по телевізору, починає розповідати про спритного шахрая, який робив гроші буквально «з повітря».

— Заходить, називає себе представником санстанції, просить дати йому чисту півлітрову пляшку. Потім починає крутити тією пляшкою по кімнатах. «Я, — каже, — беру пробу повітря вашої квартири». Наліплює на пляшку ярлик з прізвищем господаря квартири. «Ми дбаємо, щоб громадяни дихали чистим повітрям, — каже солідно, науково. — Наша станція йонізує вашу квартиру. І це вам коштуватиме всього-на-всього десять копійок. На оргвитрати...» Ну хто стане думати — дати десять копійок чи не дати? Іонізатор бере гроші, пляшку з повітрям і виходить. Виявляється, він так «іонізував» по чотириста, а то й по п'ятсот, квартир у день. Підрахуйте самі: гривеник організаційних, плюс вартість півлітрової пляшки — це понад двадцять копійок з квартири. А їх за день півтисячі... Кажуть, той іонізатор придбав «Волгу»,— закінчує сусідка, позираючи на мене.

«Може, і я натрапив ось на такого «іонізатора»? — думаю собі.

— А в який колір ти збираєшся фарбувати свій кабінет? — глузливо запитує мене дружина.

Я мовчу... Лише соплю...

— Ну, годі. Добре, що тільки карбованець... Пройдись до «Гастроному», купи чогось на вечерю.

Я одягаюсь. Не так шкода того карбованця. Чорт з ним! Картаю себе за довірливість. «І ніякий він не маляр! Просто босяк, фармазонщик», — думаю я, входячи в «Гастроном». І тут я просто остовпів! Біля прилавка, де завжди товчуться любителі «строїти», тобто купити півлітра на трьох, я побачив... маляра! Без банки, яку він, очевидно, вже здав.

— А ось і третій! — розв'язно вигукнув маляр, показуючи на мене. Очевидно, не впізнав: удома я був у піжамі, а зараз у плащі і в шляпі.

— Приєднуйся, браток, до чесної кумпанії!

— Та це ж буде чудова гумореска! — аж вигукнув я, їдучи в ліфті.— Ось як народжується сюжет!

Всю ніч не спав, писав...

Уранці поїхав далеко на масив, на вулицю Космонавтів, 10. Звичайно, ніякого Мазуркова там не було... А ввечері я вже читав свого фейлетона у вечірній газеті.

— От бач,— жартував я з дружиною,— карбованець не пропав марно! Я придбав сюжет!

— Ти забув про банку,— діловито зауважила дружина.— Ще сорок копійок.

— Все одно, не дорого!

Але я помилився. Мій сюжет коштував трохи дорожче... Другого дня після опублікування фейлетону до мене постукали. Відчиняю... Переді мною стояв... маляр!

— Здрастуй, писатель... Не пізнаєш? Білило...

— Прошу, заходьте,— з надією і не без тривоги пробурмотів я.— «Може, він таки приніс те білило?» Але в майстра в руках не було нічого. Дивився він на мене довго, пронизливо:

— А ти, бачу, метикований! Зразу ж у газетку! Мабуть, заробив з півста? А мені карбованця? Дешево платиш за сюжетики, писатель!

— Ви забули банку...

— Подумаєш! Не чесно! Так от слухай, друг: розійдемось по-хорошому: жени п'ятірку — і будемо в рощоті. Бо як не кажи,— обидно: тобі такий гонорар, а мені лише на чикушку. А я за твій талант літр хочу випити!

Що я мав робити?

— Але ж я ще не одержав гонорару...

— Візьми в жінки, позич у сусідів,— діловито порадив Мазурков.— Тільки швидше, мене чекає кумпанія.

Я витяг з кишені п'ять карбованців.

— Ну от, тепер все в порядку,— заспокоївся гість.— Привітік!

Я зачинив за ним двері.

Стояв і посміхався... А втім посмішка швидко зникла з мого обличчя. А що, коли цей тип заявиться ще? Адже після опублікування фейлетону вже мало хто клюне на його «білило»! Отже, виходить, я позбавив його заробітку! Чого доброго, він ще заявиться з вимогою сплатити йому всі збитки за скомпрометований бізнес?..

Отаке часом буває, коли в торговельній мережі білила немає.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

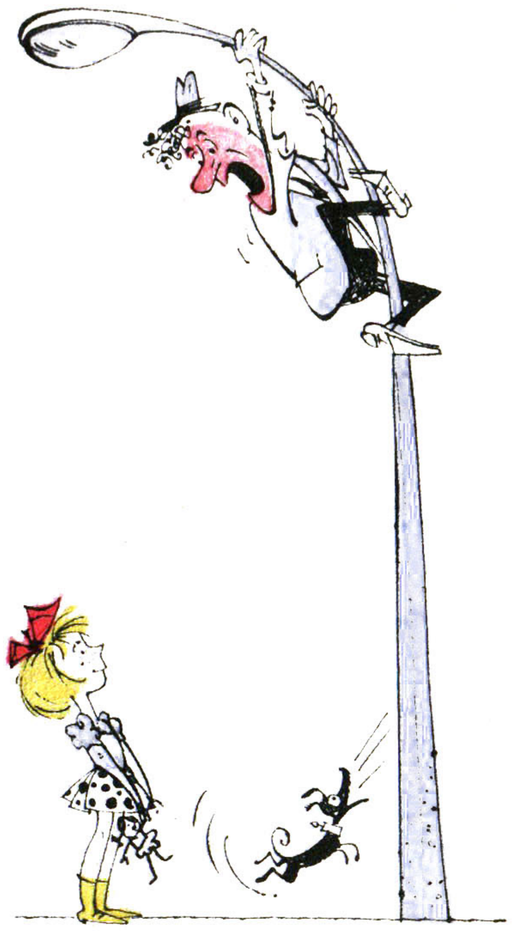

— Дівчинко, швидше поклич міліціонера.

Страшне перо не в гусака...

«...Рехман держить свиней в кухні свого дому і через посредство свиней розвалив будинок по вул. 1-го травня № 9. Дізнавшись про притягнення до кримінальної відповідальності хутко привіз свого брата добився грунтовного інваліда і під маркою брата добився грунтовного пом'якшення... Домоуправ ДУ № 1 тов. Пинцак виявив найгуманніше і добродушне відношення до т. Рехман і зробив все, що було треба і не треба».

(З листа до редакції).

Виписав В. СЕМЕНО.

м. Луцьк.

* * *

«Правління рішило: зняти з Івана Сороки шкуру і віднести на Фесенка, так як він забивав бичка».

(З протоколу).

Записав В. СТРЯПАН.

с. Семенівка Пологівського району Запорізької області.

* * *

«Міняю квартиру на провулок Вишневий з усіма удобзтвіями: одна сосідка».

(З оголошення).

Надіслав В. КЛЕНЦ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

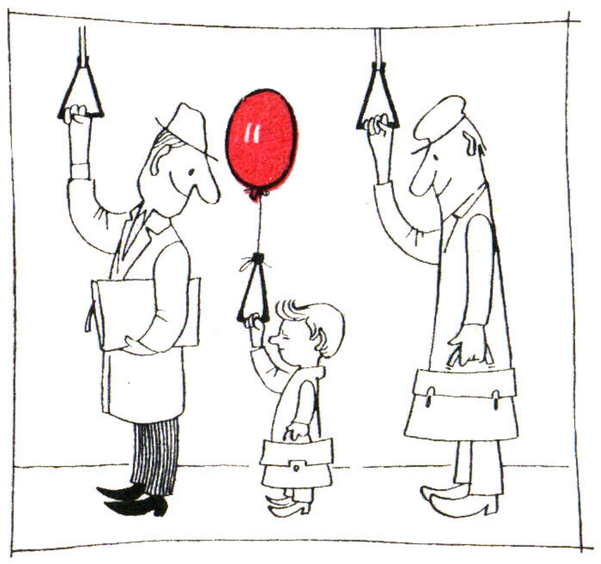

Без слів.

Народні усмішки

ЩОБ ГОЛОВА НЕ ЗМЕРЗЛА

Одного зимового дня ішов юнак без шапки.

— Чого це ти без шапки? — запитали в нього.

— А мені не холодно! — відповів юнак.

— А комір навіщо підняв?

— Е-е, то щоб голова не змерзла, — відповів він.

РОВЕСНИЦЯ

Зайшли до їдальні два старень-ких діди. Замовили обід, випили по чарці і розговорились. Один і питає другого:

— З якого року твоя жінка?

— Та вона моя ровесниця — якраз, коли мене брали на службу, вона народилась.

Повідомив А. О. ЗІНЧЕНКО з с. В'язівок Хорольського району Полтавської області.

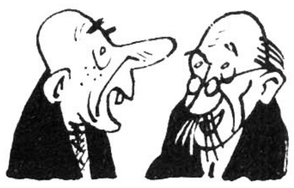

ВЕЛИКИЙ ТАЛАНТ

— Чуєш, у мого Ванька, напевно, великий талант. Ще не ходить до школи, а вже вміє читати, писати, рахувати.

— Ну, то ще нічого. А в мого Петруся ще більший талант. Має ледве три місяці, а уже знає, що мої справи ідуть дуже погано.

— Дивись, то справді чудо. Але як ти довідався, що він про те знає?

— Бо плаче від ранку до вечора.

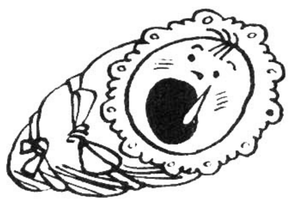

У СТАРІЙ ШКОЛІ

Вчитель: — Коли одна гуска коштує один злотий, то скільки будуть коштувати 10 гусей?

Ілько підносить руку і запитує:

— Прошу пана професора сказати мені, де є такі дешеві гуси?

ТАКА САМА

На одного чоловіка напав бандит. Чоловік благає:

— Будьте милосердні. Не забирайте гаманця. Моя жінка дуже не любить, коли я повертаюсь без грошей.

Бандит: — Дуже мені прикро, але моя жінка така самісінька.

САМОТНІЙ ЗЛОДІЙ

Дозорець (до арештанта): — Чому вас ніхто не відвідує?

Арештант-злодій: — Та хто буде відвідувати, коли мої товариші також сидять.

Повідомив С. М. ФЕДИК з м. Чернівців.

Друже Перче!

Не знаємо, чи відомо тобі про своєрідне змагання двох будівельних організацій: Конотопської дистанції цивільних споруд та Київського БМУ-7. Перша організація збудувала у м. Бурині (Сумська область) 16-квартирний будинок і залишила стільки недоробок, що навіть домоуправління порахувати не може. Друга організація — збудувала в Києві, по вулиці Щербакова, 42/44 ще більший житловий будинок і залишила після себе теж не менше недоробок.

Як бачиш, першість у цих змаганнях важко й визначити. Коли ти, Перче, ще й досі заносиш таких стукгрюківців на «Дошку бракоробів», то занеси, будь ласка, зразу обидві організації. Запевняємо тебе, вони варті поділити перше місце по недоробках.

Мешканці будинку № 78-а по вул. Пролетарській м. Буриня.

Мешканці будинку № 42/44 по вул. Щербакова м. Києва.

Ще в 1965 р. у № 17 журналу поет Ю. Кругляк повідав нам історію про те, як батько Омелько ділив бублик поміж своїми синами. Дісталося і Митрофану, і Дем'яну, і Купріяну, а найменший Іван одержав дірку від бублика. Щось подібне трапилось і на нашому заводі. Коли справа дійшла до видачі премії за одну роботу, її розподілили точнісінько так, як описано в журналі. Тоді хтось із цехових жартівників переписав від руки з «Перця» поему-казку Ю. Кругляка «Бублик з маком» та й повісив той листок на стіні. І побачив тее Пилип...

Ти скажеш, що Пилип тут, як з конопель вискочив. Так, у поемі Пилип справді не діє, зате діє він у механічному цеху в ролі начальника зміни. Пишеться він Пилипом Аристарховичем Водолазьким. Побачив Пилип Аристархович тую казку і подер її на шматки та ще й ногами притоптав...

Чим же, Перче, пояснити гнів Пилипа Аристарховича? А тим, що коли виконувалась робота, за яку належала премія, він був у відпустці, а йому 50 карбованців підкинули. Так що гнів Пилипів цілком виправданий!..

Кажуть, що заводський Омелько, ввіткнувши пальця в лоба, думу думає, як виявити цехових жартунів і що їм, крім маку, всипати. А про те, як зробити, щоб несправедливий розподіл премії залишився тільки в казці, і гадки не має.

І. І. ТАЛОВИРЯ.

Донецька область.

Кажуть, одна голова — добре. Дві — краще. А три? За логікою, мабуть, просто блискуче. Зізнаємось, ми вірили в це, поки не одержали трьох листів від трьох заступників начальника Управління Одесько-Кишинівської залізниці. Один з них — т. Іванов — відповів, що «під'їзні шляхи хлібоприймальних пунктів ст. Шестаківка, Плетений Ташлик прийняті на баланс залізниці». Другий — т. Ємець — написав, що «під'їзні шляхи... не прийняті на баланс залізниці». А третій заступник — т. Бондаренко — відповів: «Управління по вищевказаних причинах не могло прийняти на баланс вказані під'їзні шляхи».

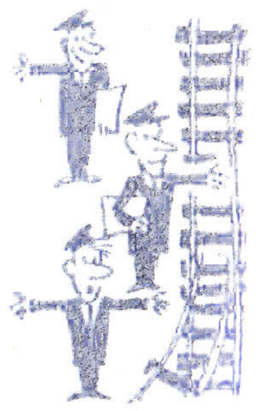

Можливо, Перче, кабінети трьох заступників начальника управління містяться далеко один від одного. То просимо тебе, порадь, будь ласка, вельмишановним керівникам хоч інколи збиратися разом і погоджувати свої рішення.

Т. ОЛЕКСІЄНКО,
старший інженер Кіровоградського облуправління хлібопродуктів.

Кіровоградська область.

Ти, звичайно, чув з повідомлень синоптиків, що в Сухумі спека. Проте, як не дивно, нам, працівникам їдальні № 685, холодно. Холодно від холодного ставлення до нас працівників Харківського заводу торговельного машинобудування. Ще торік ми надіслали їм для обміну або ремонту холодильний агрегат ФГК-07 (той, що завод виготовив, виявився непридатним). І, дивно, холодильний агрегат вони... заморозили. Сам розумієш, як нам важко без холодильника.

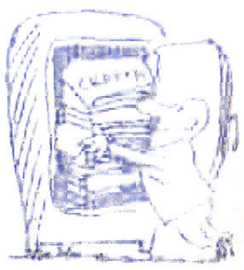

Тож просимо тебе, Перче: розтопи своїм пекучим перцем їхню крижану байдужість. І так, щоб декого в Харкові й у піт кинуло.

С. ПАПАШВІЛІ,
завідуючий їдальнею

м. Сухумі,
Грузинська РСР.

РАЙ ТА ЙОГО ОКОЛИЦІ

Цікавитесь, як я там опинився? А дуже просто: схопив Бога за бороду і не випускав її, аж поки він не довіз мене до кінцевої зупинки.

Для ясності зразу ж і скажу, що водієм колісниці, випущеної Київським мотоциклетним заводом, була не та міфічна істота, в існування якої що й досі, на жаль, дехто вірить, а колгоспний механізатор Богдан С. Богом його прозвали односельчани. Називатиму і я його так.

Так от, проїхав я на боговій колісниці майже по всіх селах Кам'янець-Подільського району і на власні очі переконався, що мають-таки рацію ті люди, які вважають цей благодатний край куточком земного раю.

Щоправда, у мене особисто виникли деякі сумніви. Я, наприклад, не дуже певен, що у справжньому раю на хатах височіли телевізійні антени, що по розлогих нивах працювали трактори та інші вельми гамірні й рухливі машини, а в райських садах, підсилений радіорепродукторами, розносився божественний спів знайомих заслужених та народних артистів.

Єдине, що не викликало ніякого сумніву, так це борода колгоспного механізатора Богдана С. Саме таким бородатим і бродив колись по райських кущах прадавній Адам. Але йому таку неохайність можна пробачити: у божому раю перукарень не було.

— А де ти їх, Перче, у нас угледів?

Я почав пригадувати. У всіх населених пунктах Кам'янеччини я нарахував тільки три перукарні, та й ті фактично містяться не в селах, а в містечках, які донедавна були районними центрами.

— Так що, — прокоментував цю невеселу статистику мотоцикліст, ухопившись за бороду якого я подорожував по Кам'янець-Подільському району, — хочеш чи не хочеш, а доводиться підроблятися під Адама. Це ще стерпіти можна. Зараз, кажуть, навіть мода пішла на бороданів. А от, щоб ти, Перче, сказав, якби я появився перед тобою у костюмі Адама?

Виявляється, і такий варіант цілком можливий. Швейних майстерень по селах Кам'янець-Подільського району стільки, що й пальців однієї пари рук забагато, щоб їх перелічити. Коли комусь на селі заманеться пошити костюм, плаття або пальто, то в пошуках кравця він зіб'є не одну пару закаблуків. І негайно ж спиниться перед новою проблемою: де їх полагодити?

Шевських майстерень по селах Кам'янець-Подільського району ще менше, ніж кравецьких. А таких, де можна було б дати лад телевізору чи, скажімо, пральній машині, — і зовсім не видно.

Щоб відремонтувати ці побутові речі, треба їхати аж до райцентру. Отут — благодать. Тут останніми роками виросли цілі масиви нових багатоповерхових будинків, і майже на кожному з них красується вивіска якоїсь побутової майстерні.

У районному центрі можна і костюма пошити, і черевики полатати, і телевізора полагодити, і пральну машину відремонтувати, і спіраль на праску поставити. А що вже поголитися чи постригтися, то про це й говорити нічого: перукарів у місті тепер значно більше, ніж волосся на голові.

Побував у кріслі одного з перукарів і колгоспний механізатор Богдан С. Поголили йому бороду, і він сів писати подяку за гарне обслуговування. Але не написав. Бо виявилося, що адресувати її доведеться тому, через кого, власне, він так заріс бородою. Тобто директорові Кам'янець-Подільського райпобуткомбінату Петру Михайловичу Полюху.

Це ж бо він, Петро Михайлович, мусить піклуватися про те, щоб поголитися і постригтися можна було у кожному селі. А він чомусь про це забув і зосередив всю увагу на обслуговуванні борід і чуприн міського населення. Не зважив навіть на те, що і без нього про це вже давно подбав міськкомунгосп.

А втім, комунгосп — не єдина організація, з якою Петро Михайлович самовіддано конкурує.

Є у Кам'янець-Подільському міськпобуткомбінат з добре розгалуженою мережею побутових підприємств і майстерень. Має цей комбінат новенький кількаповерховий «Будинок побуту», має численні, добре обладнані ательє індпошиву і в центрі, і на околицях міста. Одним словом, має все, що личить такому місту, як Кам'янець-Подільський. Однак, Петро Михайлович Полюх чомусь вирішив, що й тут без нього не обійдуться, і висадив буквально перед самими вікнами міськпромкомбінату справжній десант своїх «точок». Тут і кравецькі, і шевські майстерні, й кілька фотоательє, і пункти по ремонту взуття. На одній лише невеличкій вулиці Котовського, у 200 метрів завдовжки, їх аж три...

— Кому і навіщо це потрібно? — дивуються люди.

Здивувався і я. Особливо, коли на власні очі побачив, як ці «точки» розмістилися: в центрі району — густо-прегусто, а в селах — пусто. Суцільний вакуум! Ну, звичайно, закортіло мені побачити творців цього вакууму.

Милістю Бога і це здійснилося. Він завів свого мотоцикла і за кілька хвилин зупинив його перед вікнами кабінету Анатолія Архиповича Клеванського — голови виконкому Кам'янець-Подільської райради.

— Пусто?! — щиро здивувався Анатолій Архипович. — На селах?! Ні, це вже ти мені, Перче, пробач...— І витяг з шухляди постанову. — Ось. Ще позаторік прийняли. Про відкриття перукарень у Великих Панівцях, Демшині, Колибаївці, Подільському... А от, — він видобув ще одного папірця, — от рішення про швейні і шевські майстерні. Навіть строк виконання точно визначили — четвертий квартал 1966 р.

То, виходить, люди вже користуються їхніми послугами?

Голова райвиконкому завагався з відповіддю, потягнувся рукою до телефону. Щоб він даремно не тратив сили, я йому доповів: уже перевірено! Але ні перукарень, ні побутових майстерень у тих селах не виявлено. І тут я почув гіркі нарікання Анатолія Архиповича на кляту «текучку», яка так заважає керівникам проконтролювати виконання прийнятих постанов.

Коли йдеться про оранку, про сівбу чи, скажімо, про підготовку до збиральної, то ці керівники чомусь ніколи не забувають перевірити, як виконуються їхні рішення. І це правильно. А тільки-но зайде мова про побут, — у них зразу ж зникає пам'ять.

— З чого б це? — поцікавився я у водія мотоцикла, який возив мене по Кам'янеччині. — Чим пояснити таке диво-дивнеє?

Богдан С., який під час усієї нашої подорожі показав себе компанійським і аж ніяк не скупим на слово співбесідником, цього разу мовчав.

А й справді, що міг він сказати? Він же не бог, а звичайний колгоспний механізатор. Розгадувати таємничі явища природи — не в його, як кажуть, компетенції...

З Перцем подорожував і його враження занотував Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Кам'янець-Подільський район Хмельницької області.

perec-ua.
perec-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Персона грата» — так називалася замітка, надрукована у № 23 журналу за минулий рік. У замітці йшлося про бригадира колії на станції Линовиця А. Д. Зирянова, який пиячив, вчиняв бійки.

Секретар Прилуцького райкому КП України (Чернігівщина) т. Хоменко повідомив, що після виступу «Перця» адміністрація станції Гребінка звільнила Зирянова з роботи на станції Линовиця.

★ Понінківський целюлозно-паперовий комбінат випускає учнівські зошити, на папері яких розпливається чорнило. Про це писалося у замітці «Виставка абстрактного живопису» («Перець» № 1).

Заступник міністра лісової, целюлозно-паперової і деревообробної промисловості УРСР т. Ситник повідомив редакцію, що тепер на комбінаті посилено контроль за додержанням технологічного режиму виробництва письмового паперу для шкільних зошитів.

★ На Дубнівському м'ясокомбінаті (Ровенська область) не було створено умов для відпочинку провідників худоби. Директора ж комбінату П. К. Крука це мало турбувало.

Про це розповідалося у замітці «Жертва анонімника», вміщеній у «Перці» № 2.

Заступник начальника Головного управління м'ясної промисловості республіки т. Фролов повідомив, що нині на комбінаті добре обладнана кімната відпочинку для провідників худоби.

★ Редакція одержала листа з м. Бердичева (Житомирщина), в якому йшлося про те, що продавець крамниці № 62 Саласюк грубо ставиться до покупців, на вимогу відвідувачів не дає книги скарг.

Завідуючий Бердичівським міськторгвідділом т. Манін повідомив редакцію, що при перевірці факти, наведені в листі, ствердились.

За порушення правил торгівлі Саласюк з роботи знято. Книгу скарг і пропозицій вивішено на видному, доступному для покупців місці.

★ Жителі села Семенівки Лебединського району написали скаргу Перцеві про те, що автобуси маршруту Лебедин—Охтирка тільки проїжджають через їхнє село, а зупинки не роблять.

На запит нашої редакції начальник Сумського виробничого автоуправління т. Окаємов повідомив, що автобуси згаданого маршруту тепер уже роблять зупинку і в Семенівці.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

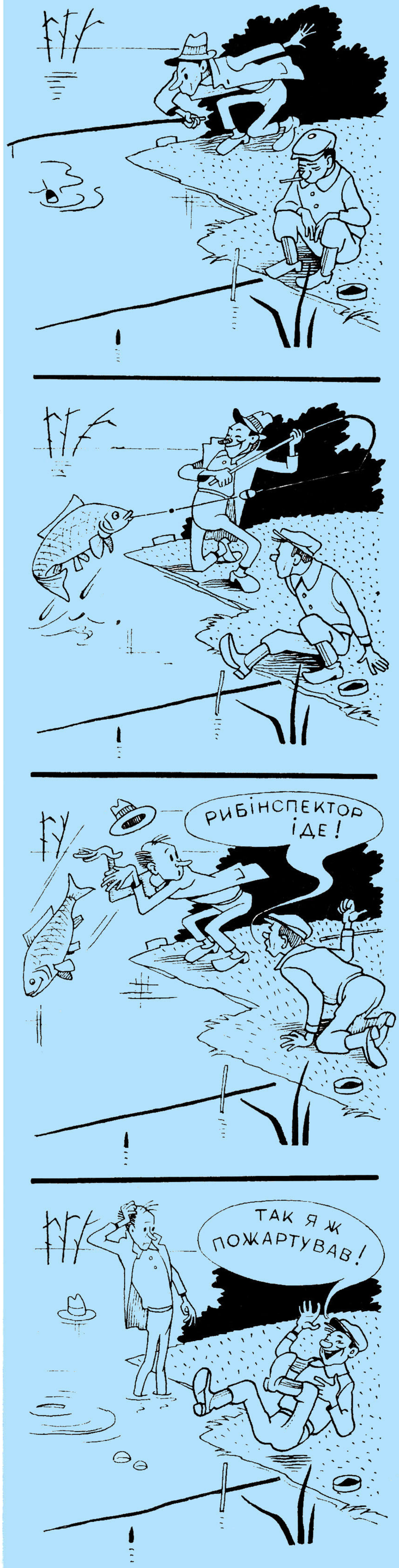

ЧОРНА ЗАЗДРІСТЬ

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (764) (на украинском языке). Підписано до друку 7. V. 1967 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 13455. Зам. 02159. Тираж 1 150 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393

«Союз заради прогресу» в уяві політиків США.